

DEEL EEN

De geboorte van een droom

1. *Familiebanden*

Jaren voordat Collingwood Ingram in de ban raakte van de kersenbloesem, hadden ze bij hen thuis een zuivere albino-kauw, Darlie. Darlie woonde in de hoed van Collingwoods vader, in een kast in de hal van de luxueuze, elf kamers tellende bungalow van het gezin in het Engelse kustplaatsje Westgate-on-Sea. De vogel had in de hoed een nest gemaakt met haren die ze uit de sabelbonten hoed en de pantoffels van Collingwoods moeder had geplukt.¹ De kauw was gek op glimmende voorwerpen en had in haar nest een zilveren pen en enkele vorken verstopt.

Als een bediende de gong luidde om de maaltijden aan te kondigen, vloog Darlie naar de woonkamer en bietste al huppend over tafel stukjes eten van de borden. Tijdens deze culinaire rondgang kreeg Darlie gezelschap van albinomussen – Isidor, Tiny, Wildie en Zombi – en van Albine en Bil-Bil, twee albinomerels met rode ogen, die zich graag te buiten gingen aan hardgekookte eieren. Er waren minstens nog tien andere albinovogels in huis, waaronder lijsters, een heggenmus, een barmsijs, een spreeuw en een zwaluw.²

Als gevolg van hun genetische afwijking konden deze vo-

gels slecht zien, slecht horen en hadden ze een nog slechtere kans om een partner te vinden. Buitenshuis zouden ze het hoogstwaarschijnlijk niet redden. Daarom hielden Collingwood en zijn moeder, Mary, de vogels binnen, waar ze deel uitmaakten van het gezin en zelfs met hen meegingen op buitenlandse reizen. Na Darlies overlijden richtten Collingwood en Mary op een kast ter nagedachtenis een speciaal plekje voor haar in. Daar plaatsten ze een foto van haar, legden ze vijf van haar eieren in watten neer en etaleerden ze een broche met haar veren. John Jenner Weir, een vriend van Charles Darwin en een grote inspiratiebron voor de jonge Collingwood, noemde Darlie 'de meest charmante vogel die ik ooit heb mogen ontmoeten'.³

De geschiedenis vertelt niet of Jenner Weir nog iets op te merken had over die andere obsessie van de Ingrams: Japanse chins. Deze huisdiertjes waren gefokt en hogelijk gewaardeerd door Japanse edellieden en samoeraikrijgers en leken met hun platte snuit en grote ogen sterk op Perzische katten. Nadat Japan in de jaren vijftig van de negentiende eeuw zijn deuren voor het Westen had geopend, waren de hondjes in Engeland geïntroduceerd. Vervolgens verschenen ze als exotische huisdieren in rijke huishoudens in heel Europa. Zo had koningin Alexandra, die in 1863 met de toekomstige koning Edward VII was getrouwd, vlak na haar huwelijk een chin gekregen en zodoende geholpen de populariteit van het ras te vergroten. De Ingrams hielden zoveel van deze honden dat ze in Westgate-on-Sea, hun tweede huis, op een bepaald moment maar liefst vijfendertig chins hadden.

Elke chin had een andere tekening. De meeste waren zwart en wit, maar sommige waren rood en wit, of goudkleurig en zwart. Volgens een neef van Collingwood Ingram, Ed-

Mary Ingram en enkele van haar Japanse chins

ward Sterling Booth, werden de chins na het diner ‘als een groep kinderen voor even naar de zitkamer geleid, in het gezelschap van twee hondenverzorgsters. Wat betreft eten hadden de honden heel specifieke eisen. Elke hond moest volkomen zijn zin krijgen. Af en toe werd een hondje snel naar buiten en weer naar binnen gebracht, en dan werd een andere snel naar buiten en weer naar binnen gebracht.⁴ Dit was ook zo iets wat bezoekers zich moesten laten welgevalen.’ Booth schreef ook over de aanwezigheid van een Afrikaanse gnoe in de grote tuin van de Ingrams.

Zelfs in het victoriaanse Groot-Brittannië, waar men doorgaans de ogen sloot voor de strapatsen van de rijke klas-

se, waren de Ingrams met hun verzamelingen een atypisch gezin. Ook onder de inwoners van Westgate-on-Sea bestond er geen enkele twijfel over dat de Ingrams uitzonderlijk waren. Uitzonderlijk rijk ook. Het hoofd van de familie was Collingwoods trotse vader, Sir William James Ingram, die namens de Liberal Party parlamentslid voor Boston, Lincolnshire, was. Hij was ook directeur van de *Illustrated London News*, een van de invloedrijkste en populairste weekbladen van Groot-Brittannië. Willie, zoals zijn vrienden hem noemden, was een energiek groot denker, evenals zijn vader Herbert, de oprichter van het weekblad. Veel critici van Sir William hadden echter andere omschrijvingen voor hem. Ze vonden hem arrogant, twistziek en wrokkig, net als zijn vader. Tot Sir Williams critici behoorden zijn vijf zussen en zijn moeder Ann, die met haar tweede huwelijk in 1892 op tachtigjarige leeftijd een open familieoorlog ontketende.

De vrouw van Sir William, Mary Eliza Collingwood Ingram, was een Australische die haar accent goeddeels was kwijtgeraakt dankzij spraaklessen in Londen. Het stel, dat een hartstochtelijke liefde koesterde voor vogels en de natuur, had elkaar in Londen ontmoet en was in november 1874 getrouwd in Christ Church, Paddington. Hun drie zonen, die hun ouders Min en Pids noemden, maakten het kwintet compleet. Hun oudste zoon, Herbert of Bertie, en diens broer, Bruce, gingen naar een elitaire kostschool, Winchester College, de alma mater van hun vader.

Collingwood, de jongste van het gezin, was een ziekelijk kind en was daarom nooit naar school gegaan. Dus terwijl Bertie zich over Vergilius' *Aeneis* boog, zwierf Collingwood over het platteland om vogels te bestuderen, zoals kwikstaarten en nachtegalen, paapjes en draaihalzen. En terwijl Bruce

zich verdiepte in Whistlers portret van zijn moeder en Constables *De hooiwagen*, leerde Collingwood het *twit-twittwit* van de kwartel in de moerassen van East Sussex fluiten. Vanaf zijn vroegste jeugd waren vogels Collingwoods fixatie. Toen hij drie was, had zijn Noorse kindermeisje hem opgetild om hem in een struik te laten kijken naar de turkooisblauwe eieren in het nest van een heggenmus. Later zou hij schrijven: 'De studie van vogels, en in het bijzonder de studie van hun nesten en jongen, werden een obsessie voor me, een obsessie die minstens de helft van mijn leven heeft standgehouden.'⁵

De natuur was de religie van de jongen en het darwinisme zijn geloofsbelijdenis. En op een dag in 1891 ontmoette hij bij toeval John Jenner Weir, een van de deskundigste ornithologen en botanici van Groot-Brittannië. Die ontmoeting, schreef Ingram later, was een levensveranderende, bijna evangelische ervaring: 'De manier waarop ik die vreemdeling heb leren kennen, is altijd een onverklaarbare episode in mijn leven gebleven.'

Ik was ongeveer tien jaar, een verlegen, in zichzelf gekeerd kind dat onder normale omstandigheden er nooit over zou hebben gepiekerd een volkomen vreemde aan te spreken. Toch was dat precies wat ik deed. Ik zwierf in mijn eentje over het platteland, op zoek naar vogels, toen ik een oudere heer naar me toe zag komen. Hij was ook in zijn eentje en van top tot teen in het zwart gekleed. Hij had van alles kunnen zijn, een advocaat, een dokter, een zakenman.

Er was dan ook geen duidelijke reden waarom ik me opeens onweerstaanbaar aangetrokken voelde tot

deze man. Was het telepathie of was het intuïtie? Ik weet het niet. Hoe dan ook, iets leek me te vertellen dat ik hier eindelijk een verwante geest gevonden had. Door een onbeheersbare drang bezielde liep ik recht op hem af en vroeg hem zonder enige uitleg op de man af of hij geïnteresseerd was in vogels; een zinloze vraag omdat ik instinctief het antwoord al wist.⁶

Jenner Weir hield zelf vogels en vlinders in een volière in zijn tuin in het zuiden van Londen, waar hij door middel van experimenten probeerde te achterhalen welke soorten en kleuren rupsen de vogels zouden eten. Darwin citeerde enkele observaties van Jenner Weir in *De afstamming van de mens* en andere boeken. In de drie vormende jaren na hun ontmoeting leende Jenner Weir Collingwood materialen en boeken over de natuur. Hij overleed plotseling in maart 1894 op eenenzeventigjarige leeftijd, toen zijn jonge bewonderaar net dertien was. Maar zijn invloed bleef de rest van Ingrams leven doorwerken. In Ingrams laatste publicatie, *Random Thoughts on Bird Life*, die hij op achtennegentigjarige leeftijd in eigen beheer uitgaf, uitte hij zijn 'diepste dankbaarheid voor zijn [Jenner Weirs] aanmoediging'.

Collingwood was al een hartstochtelijk verzamelaar van alle soorten fauna die hem interesseerden. Zijn ontmoetingen en correspondentie met Jenner Weir hebben die liefhebberij versterkt. Verschillende soorten moeten worden beschermd en behouden, dat was voor Collingwood de norm. Het was juist de diversiteit die het leven voor hem zo rijk en bevredigend maakte.

Volgens Darwins theorie over evolutionaire aanpassing door middel van natuurlijke selectie – *survival of the fittest* –,

die Collingwood met Jenner Weir besprak, hadden de albinovogels van de Ingrams eigenlijk nooit mogen overleven, maar dat deden ze wel, althans in kleine aantallen; net zoals Collingwood de spot dreef met de verwachtingen bij zijn geboorte en meer dan honderd jaar oud zou worden.

2. Mayfair-by-the-Sea

De donkere giftige mist die op maandag 26 januari 1880 de grootste stad ter wereld toedekte, legde Londen praktisch lam. Drie dagen lag de zogenoemde 'erwtensoepe' over de Engelse hoofdstad, als een deken die de mensen het zicht haast ontnam. Het giftige mengsel van mist, zwaveldioxide en verbrandingsdeeltjes, grotendeels ontstaan door de verbranding van steenkool, doodde naar schatting 11.000 mensen. De meeste van de vijf miljoen inwoners van de stad bleven binnen, onder wie de tweeëndertigjarige William en de negenentwintigjarige Mary Ingram. Terwijl een gouvernante zich over de twee zoontjes van de Ingrams ontfermde, bracht het stel in hun woning in South Kensington wat kostbare tijd met elkaar door. Negen maanden later, op zaterdag 30 oktober 1880, baarde Mary haar derde en laatste kind: Collingwood.

Voor de bevoorrechte inwoners van Londen was het leven in de stad fascinerend: theaters en concerten, lezingen en de beste privéclubs, winkelen in Hamleys en Harrods. Londen was het centrum van het Britse wereldrijk van koningin Victoria, vol fraai ontworpen parken, musea en galerieën die kostbare beeldhouwwerken, schilderijen en schatten vanuit

heel de wereld tentoonstelden. De rijken van de hoofdstad bezaten massa's geld en goederen. De late negentiende eeuw was ook een gouden tijdperk voor het politieke debat, waarin William Gladstone, de leider van de Liberal Party, en Benjamin Disraeli, het hoofd van de Conservative Party, in het parlement hatelijkheden uitwisselden.

Maar voor de meeste mensen was het leven een worsteling. Ongeveer een vijfde van de hele Britse bevolking woonde in Londen, dat een gevaarlijke, lawaaierige, stinkende en walmende stad was. Hoewel steeds meer Londenaren ondergronds reisden met de Metropolitan en de District Railway, die al sinds de jaren zestig passagiers vervoerden, waren de straten één grote chaos. De duizenden paarden die landauers, bussen en taxirituigen voorttrokken, lieten bergen uitwerpselen achter, die vliegen en hun ziektekiemen aantrokken. Om warm te blijven verbrandden de inwoners steenkool, die de stad in rook en roet hulde. De woonomstandigheden voor met name de arbeiders waren beroerd, en diefstal en geweld waren schering en inslag, vooral in de krottenwijken van East End. Diarree, kinkhoest, pokken, mazelen en roodvonk eisten duizenden levens per jaar. Liefst een op de vijf baby's stierf tragisch genoeg in het eerste levensjaar, en de gemiddelde levensverwachting voor volwassen mannen bedroeg slechts tweeënveertig jaar.

De Ingrams hadden weinig aan hun rijkdom toen het leven van hun zoon aan een zijden draadje hing. Collingwood kampte vanaf zijn geboorte met ademhalingsziekten. Hij werd gevoed met ezelinnenmelk, die meer op moedermelk leek dan koeien-, geiten- of schapenmelk. Sinds de oude Egyptenaren hadden de lactose, mineralen en eiwitten in ezelinnenmelk zuigelingen beschermd tegen infecties en ge-

holpen hun immuunsysteem op te bouwen. Omdat William en Mary bang waren dat hun zoon tuberculose of een andere dodelijke ziekte zou oplopen, kwam hij als kind in Londen weinig buiten de deur. De hoofdstad was bepaald geen geschikte plek om een ziekelijk kind op te voeden.

Mary Ingram was geboren in december 1851 en getogen in de zuivere, schone lucht van Zuid-Australië. Ze had met haar zeven broers en zussen een geweldige jeugd gehad op de schapenboerderij van haar ouders in Strathalbyn, een stadje ten zuidoosten van Adelaide, waar ze naar hartenlust op hun shetlandpony's reden en verweesde buidelratten grootbrachten. Haar vader, Edward Stirling, was oorspronkelijk afkomstig uit de buurt van Arbroath en was in juni 1839 in de kolonie der tegenvoeters gearriveerd met de eerste reis van de driemaster Lady Bute. Edward, de zoon van een plantagebezitter in Jamaica en een Afrikaanse slavin, was acht jaar later getrouwd met Harriett Taylor en zou uiteindelijk rijk worden in de kopermijnbouw voordat hij in de late jaren zestig met zijn gezin terugkeerde naar het Verenigd Koninkrijk.¹

Om te ontkomen aan de vervuiling in Londen, dat bovendien in de jaren zeventig van de negentiende eeuw uit zijn voegen begon te barsten, gingen William en Mary Ingram op zoek naar een toevluchtsoord buiten de stad. Ze kozen voor Westgate-on-Sea, dat onder de elite van de hoofdstad bekendheid begon te verweven als 'Mayfair-by-the-Sea'. Het was een vakantieoord dat per trein in twee uur vanaf Londen te bereiken was. Er stonden zelfontworpen grote woningen langs privéwegen, waaronder de eerste Britse bungalows ooit. Omdat hij een zakelijke kans rook, kocht William Ingram in 1878 acht huizen op een terras met uitzicht op de zee, waarvan hij er een voor zijn gezin reserveerde. Hij

noemde het 'Loudwater', naar het huis waarin hij zelf was opgegroeid.

Negen jaar later kocht Ingram, na de dood van de oorspronkelijke bewoners, Sir Erasmus en Lady Charlotte Wilson, het grootste huis in Westgate-on-Sea.² Het heette simpelweg The Bungalow en bezat de juiste afmetingen voor grote victoriaanse gezinnen – en in dit geval ook voor hun huisdieren. The Bungalow had een ruime salon met wanden van gepolijst pijnhout, diverse eetkamers, een orangerie, een veranda, kamers voor de zes huisbedienden, stallen en een grote wijnkelder. Het huis bezat centrale verwarming, zelfs in de volière, waar het gezin als huisdier een kea hield, een vleesetende bergpapegaai uit Nieuw-Zeeland. (De verwarming alleen was helaas niet genoeg om de favoriete albino-zwaluw van het gezin in leven te houden. Het dier kon vanwege een gebroken vleugel 's winters niet naar het zuiden vliegen. Daarom legden Collingwood en Mary van oktober tot maart elke dag om zeven uur 's ochtends en tien uur 's avonds een warme kruik op een bord onder de vogelkooi om de temperatuur op ruim 15 °C te houden. Ondanks al deze moeite liep de zwaluw uiteindelijk een kou op en stierf.)³

In de eerste tien jaren van zijn leven was Collingwood een 'miezerige zwakkeling, vatbaar voor bronchiale aandoeningen', zoals hij later schreef.⁴ Maar zijn gezondheid ging langzaam vooruit, mede dankzij uitstapjes naar het platteland en de kust. Artsen waren met name enthousiast over de weldadige uitwerking van de zilte zeelucht en de zogenaamd 'verkwikkende' baden in het Kanaal. Als het gezin in Londen was, ging de jongen het liefst naar het Natural History Museum, het in 1881 geopende, met terracotta beklede eerbetoon aan het wereldwijde Britse succes. Het museum kon

niet handiger gelegen zijn. Het huis van de Ingrams aan 65 Cromwell Road in South Kensington lag er op twee minuten lopen vandaan. Voor Collingwood, en trouwens voor elke victoriaanse bezoeker, was het een wonder van de natuur: een verzameling geconserveerde exotische planten en dieren uit vrijwel elk bekend land op aarde. In het museum was een galerij gewijd aan de insecten, planten en dieren die de natuurliefhebber Sir Joseph Banks had verzameld tijdens de reis die kapitein James Cook van 1768 tot 1771 op de HMS Endeavour door de Grote Oceaan had gemaakt. Een andere galerij toonde de verzameling die Sir Hans Sloane in het begin van de achttiende eeuw had aangelegd tijdens zijn bezoeken aan West-Indië.

Als hij het museum betrad, kon Collingwood omhoogkijken naar het kleurrijke, kathedraalachtige plafond waar op 162 geschilderde en vergulde panelen planten uit heel de wereld waren afgebeeld. Vaak ging de jonge natuurliefhebber in een stoel zitten, opende zijn schetsboek en zat uren de opgezette vogels en andere diersoorten na te tekenen. Deze verstilde natuurbespiegelingen stonden in schril contrast met de onbeteugelde atmosfeer in het energieke huishouden van de Ingrams.

3. Triomfen en tragedies

De Ingrams hadden alles aan de familiepatriarch te danken, Herbert, de imposante ondernemer. Herbert, geboren in 1811, had zijn eerste fortuin gemaakt in Nottingham in de Midlands met de verkoop van 'Parr's Life Pills', een kwakzal-

vermedicijn dat een 'lang leven en geluk' beloofde. In mei 1842 legde hij echter de basis voor zijn tweede fortuin toen hij met twee vrienden, William Little en Nathaniel Cooke, de *Illustrated London News* oprichtte.¹ In 1843 trouwde Herbert met Ann Little, de oudste zus van zijn zakenpartner. In de twaalf jaar daarna kreeg het echtpaar vier jongens en zes meisjes.

Voor de buitenwacht was de levensgeschiedenis van Herbert een typisch verhaal van een arme jongen die stinkend rijk werd, een behoeftige slagerszoon uit Boston in het landelijke Lincolnshire die een succesvol zakenman, parlementariër en filantroop werd. Voor insiders was het echter een verhaal vol schandalen, want Herbert was een rokkenjager die met zijn voorliefde voor vrouwen en drank decennialang een schaduw over de Ingram-familie zou werpen.

Volgens Herberts biograaf Isobel Bailey heeft Herbert in 1851 en nogmaals in 1856 Emma Goodson, de schoonzus van William Little, aangerand. Emma zwoer in 1857 in een schriftelijke verklaring dat Herbert haar slaapkamer was binnengedrongen, 'mij begon te kussen en daarna zijn hand tegen mijn boezem drukte'.² De duizend woorden tellende verklaring, die onder meer beschuldigingen van 'vulgair gedrag' en 'weerzinwekkend optreden' bevatte, was mede ondertekend door Emma's echtgenoot Charles, door William en door Williams vrouw Elizabeth, vermoedelijk voor het geval dat de vermeende aanrandingen tot een rechtszaak zouden leiden. Het incident had uiteraard gevolgen. Charles confronteerde Herbert Ingram met de beschuldigingen, die aanvankelijk ontkende maar uiteindelijk toch zijn verontschuldiging aanbood. Later in dat jaar nam Ingram wraak op Emma en Charles door hun de huur op te zeggen van het

huis waarin ze woonden. Volgens William Little toog Ingram op oudejaarsavond 1857 naar de burelen van de *Illustrated London News* en 'plantte hij zijn vuist diverse keren met alle kracht in mijn gezicht'.

In augustus 1860 reisden Herbert Ingram en zijn vijftienjarige oudste zoon, ook Herbert genaamd, naar de Verenigde Staten, deels om de problemen thuis te ontvluchten en deels om de achttienjarige prins van Wales (de latere koning Edward VII) op een rondreis door Noord-Amerika te vergezellen. Daar vonden de beide Ingrams in september samen met driehonderd andere opvarenden de dood toen de raderboot waarop ze voeren, de Lady Elgin, in Lake Michigan zonk. Ann, die op dat moment achtenveertig was, erfde alle bezittingen van Herbert. De erfenis zou later een splijtzwam in de familie Ingram vormen en tot diverse rechtszaken leiden nadat Ann in april 1892 was getrouwd met Sir Edward William Watkin, een spoorwegmagnaat en de eerste initiatiefnemer van een Kanaaltunnel. Net zomin als zijn ouders of broers woonde Collingwood de bruiloft van zijn tachtigjarige grootmoeder bij, omdat Sir William Ingram en zijn broer ervan overtuigd waren dat Sir Edward zijn moeder alleen om haar geld trouwde.

Dat was niet het enige familiedrama waarmee Collingwood opgroeide. In april 1888, toen hij zeven jaar was, werd zijn onstuimige oom Walter, de jongste broer van zijn vader, tijdens een jacht op groot wild ten westen van Berbera in Somaliland door een olifant vertrappt. Een plotselinge overstroming spoelde vervolgens Walters stoffelijke resten weg.

De ironie wilde dat Walters afschuwelijk einde was voorspeld. In 1884 had hij zich aangesloten bij een gedoemde Britse ontzettingsmacht die naar Egypte was gestuurd om de

belegerde generaal Charles Gordon in Khartoem te bevrijden. Later had de tweeëndertigjarige Walter tijdens een reis langs de Nijl een Egyptische sarcofaag gekocht met daarin het lichaam van een Thebaanse priester uit de vierde eeuw v.Chr. en had die naar zijn broer William op de krant gestuurd. Volgens H. Rider Haggard en andere literaire reuzen uit die tijd, van wie er velen voor de *Illustrated London News* schreven, was Walter vervloekt omdat hij de rust van de priester had verstoord. De Ingram-vloek werd onderdeel van het populaire verhaal over de 'vloek van de farao's', dat was ontstaan na de dood van Lord Carnarvon, die betrokken was bij de ontdekking van het graf van Toetankhamon in 1922 in Egypte. Collingwoods broer Bruce was een goede vriend van Lord Carnarvon en Howard Carter, de ontdekker van het graf.

Niettemin prikkelden Walters reizen en vreemde dood Collingwoods ambities. Terwijl Herbert en Bruce het pad van de particuliere kostschool bewandelden dat hen naar de Universiteit van Oxford en verder zou voeren, stippelde Collingwood voor zichzelf een toekomst als ornitholoog uit. Toen hij elf was kon hij het gezang van de meeste Britse vogels onderscheiden. Op zijn vijftiende schreef hij zijn eerste, niet-gepubliceerde boek, *English Birds*, compleet met illustraties. Westgate-on-Sea was de perfecte plek voor zijn ambities. Het stadje lag op Isle of Thanet, een voormalig eiland vlak voor de kust van Kent. In de loop der jaren waren de twee stukken land aan elkaar gegroeid, doordat de tussenliggende zeestraat was verzand. Zo had zich een lage landbrug gevormd die perfect was om vogels te spotten.

Thuis kreeg Collingwood privéonderricht in de fundamentele vakken van het traditionele onderwijs: lezen, schrij-

ven en rekenen. Maar later klaagde hij: 'Niet een van de achtereenvolgende leraren die mijn vader had aangesteld om mij les te geven toonde ook maar de geringste belangstelling voor enige vorm van biologie.' Niettemin bleek Latijn een gemakkelijke taal voor een jongen die graag te koop liep met zijn klassieke kennis van de afleiding van planten- en vogelnamen; en hij leerde Frans van zijn leraar, monsieur Le Mullois, tijdens wandelingen langs de kalkrotsen en door de waterige moerassen.

Als jongen werd Collingwood vooral beïnvloed door de geschriften van Henry Seebohm, een staalfabrikant en amateurornitholoog uit Yorkshire, wiens boeken 'de zaden van rusteloosheid hebben gezaaid waardoor ik later naar verre landen ben gereisd om vogels te zoeken'.³ Een van die boeken vertelt het verhaal van Seebohms expedities naar de Jenisej-toendra in Siberië. Een ander boek, gepubliceerd in 1890, toen Collingwood tien werd, ging over Japanse vogels, een enorme prestatie aangezien Seebohm nog nooit in Japan was geweest.

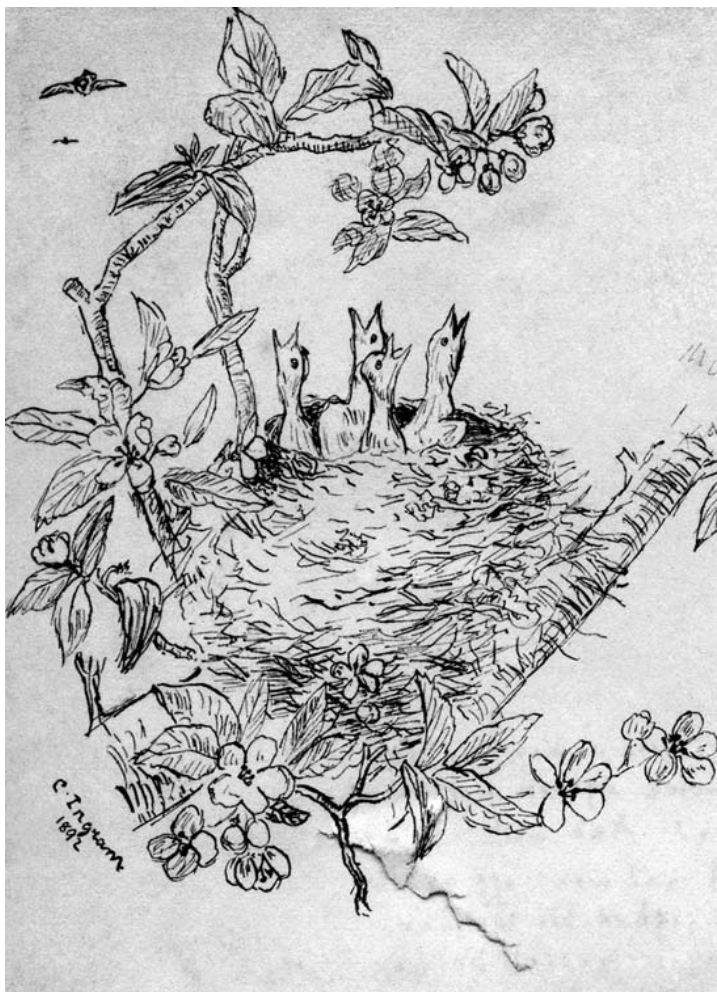
Seebohm schreef in dat boek ook over vogelsoorten die waren verzameld door Philipp von Siebold, een Duitse botanicus en arts die van 1823 tot 1829 in de kleine Nederlandse handelspost Deshima had gewoond, een kunstmatig eiland in de haven van Nagasaki in het zuiden van Japan. Vanwege zijn belangstelling voor de vogeltrek was Collingwood gefascineerd door Seebohms bewering dat 130 vogelsoorten in Japan en Groot-Brittannië 'volkomen identiek waren of zo nauw met elkaar verwant dat ze hooguit als ondersoort gelden. De vogels van Japan verschillen niet erg sterk van de vogels op de Britse Eilanden.'⁴

Op Thanet werden met name de maanden maart en april

belangrijk voor Collingwood, want dat waren de maanden waarin de lokale vogels nesten bouwden, eieren legden en hun pas uitgekomen jongen voedden. Elke middag vertrok hij met een paar sandwiches en een schetsboek naar de kust of naar Quex Park, een groot nabijgelegen landgoed.

Week na week ging Collingwood beter tekenen en zijn illustraties werden steeds preciezer. Hij liet zich inspireren door een van de meest bejubelde Britse kunstenaars in dat laatste decennium voor de eeuwwisseling, Louis Wain, die niet alleen bij de *Illustrated London News* werkte, maar ook een goede vriend van de familie was.⁵ Af en toe vergezelde hij de Ingrams op vakanties en maakte hij lange wandelingen met Collingwood. In 1895 verhuisde Wain naar een woning op zo'n honderd meter afstand van The Bungalow, gelegen op het Collingwood Terrace in Westgate-on-Sea, een straat die in het bezit was van Sir William en genoemd was naar zijn zoon. Tragisch genoeg verloor Wain later zijn geld en zijn verstand en verhuisde hij van het ene krankzinnigengesticht naar het andere, totdat hij in juli 1939 overleed.

Collingwood spotte niet alleen vogels in de moerassen op Thanet, maar werd ook een vaste bezoeker van Quex Park, een landgoed dat al sinds 1777 in bezit was van de familie Powell-Cotton. In 1894, toen Collingwood veertien was, had de jonge Percy Horace Gordon Powell-Cotton na de dood van zijn vader het landgoed geërfd.⁶ Collingwood koesterde grote bewondering voor Percy. Hij hield van vogels en insecten, zette zich in voor natuurbehoud en -onderzoek en had net als Collingwoods oom Walter in de Boerenoorlog gediend. Zonder op de tijd te letten dwaalde Collingwood door Quex Park om naar de zwartkoppen, kneuen, nachtegalen en winterkoninkjes te luisteren.

Collingwoods eerste bekende tekening; hij was elf of twaalf

In zijn puberteit ontwikkelde Collingwood een vaste routine in zijn leven. De winter was het jachtseizoen, waarin de plaatselijke bevolking op de vlakke velden van Thanet wild

probeerde te verschalken. Hij ging ook geregeld kijken naar de populaire jachthondenraces op Thanet, waarbij gokkers geld inzetten op hazewinden die over een uitgezet parkoers op hazen joegen. De lente was voor het spotten van vogels. In augustus gingen ze met het hele gezin korhoenders schieten in Schotland en het Lake District. November was de maand voor de hertenjacht te voet, eveneens in Schotland.

Het doden van wild was volgens Collingwood 'een oerinstinct dat iedereen aangeboren is'.⁷ Maar tegelijkertijd schreef hij: 'Ik hoop en denk dat ik het altijd op een sportieve manier heb gedaan, met andere woorden dat ik het leven heb genomen met een absoluut minimum aan wreedheid.' In september 1905 verloor Ingram bijna zijn eigen leven bij een ongeluk tijdens een jachtpartij met zijn vader in Barras Moor in Westmorland. Het incident werd nationaal nieuws – 'Zoon van een baronet neergeschoten' schreeuwde de kop in de *Manchester Courier* – maar later werd bekend dat Collingwood niet zijn gezichtsvermogen zou verliezen, zoals was gevreesd.

Tussen alle jachtafspraken door vertrok het gezin in december vaak voor vakantie naar de Franse Rivièra, of naar Egypte voor een tocht over de Nijl. Daarbij namen ze enkele favoriete vogels mee. 'Sommige Egyptische mussen landden op het dek en beledigden in een bepaald opzicht de Engelse vlag,' schreef Mary Ingram over een reis. 'Tony (een mus) werd woedend en begon een gevecht. We waren hem vijf uur lang kwijt. Uiteindelijk vond onze oudste zoon hem. Ik hoop maar dat Tony in deze gevleugelde schijnoorlog de suprematie van Engeland heeft gevestigd en de derwisjmus die hem zo beledigd had goed heeft gestraft.'⁸ Ze voegde eraan toe dat ze de bemanning een schaap hadden gegeven om de

terugkeer van de verloren vogel te vieren; de hele boot 'weergalmde van de kreet: "Salaam, Tony"'.

Collingwood was dol op zeilen. Een varende boot, schreef hij, was 'een van de prachtigste voorwerpen die door mensenhanden zijn gemaakt – een van de weinige aangename scheppingen van de beschaving'.⁹ Maar hij was zich ook sterk bewust van het gevaar ervan. Hij had immers gehoord over de dood van zijn grootvader op Lake Michigan en was vlak voor zijn achttiende verjaardag getuige geweest van twee schipbreuken. Collingwood zeilde op een jacht voor de kust van Margate, toen vlakbij een lading petroleum aan boord van een ijzeren bark, de Blengfell, ontplofte, waardoor negen bemanningsleden de dood vonden; jaren later, in november 1910, stond de dertigjarige Ingram op de witte kliffen bij Dover te kijken naar de Preussen, de enige volledig opgetuigde vijfmaster ter wereld, die op de rotsen te pletter liep na een aanvaring met een stoomboot die het Kanaal overstak.

Tussen de familievakanties door bezocht Collingwood met zijn broers en ouders de evenementen van het traditionele Engelse sociale 'seizoen', zoals de paardenraces in Epsom, de roeiwedstrijden in Henley, de zeilraces in Cowes en de cricketmatches in het Lord's-stadion en de elitewedstrijden in The Oval: Oxford tegen Cambridge, Gentlemen tegen Players, Eton tegen Harrow. Tijdens zijn geregelde bezoeken aan Londen verbreedde Collingwood zijn kennis van de natuur door uitstapjes te maken naar de dierentuin, het Natural History Museum en de Royal Botanic Gardens, Kew. Tijdens de hoogtijdagen van het Britse imperium kregen maar weinig kinderen toegang tot zoveel en zoveel verschillende instellingen.

Collingwood stond bekend als een getalenteerde maar

Collingwood klaar voor de jacht, ongeveer zestien jaar

vroegwijze puber met een sterk gevoel van eigenwaarde dat niet door iedereen werd gewaardeerd. In oktober 1897 werd hij vlak voor zijn zeventiende verjaardag benoemd tot voorzitter van de Thanet Harriers, de plaatselijke jachtclub, vooral omdat zijn vader de rekeningen betaalde. Het jachtcomité was bepaald niet onder de indruk. Ze ‘wreven zich in de ogen, zetten hun bril recht en gaven op andere manieren uiting aan hun verbazing’, voordat ze Collingwood duidelijk maakten dat hij te jong was.¹⁰ Collingwood legde de functie uiteindelijk neer nadat hij de commissie had meegedeeld: ‘Als ik niet oud genoeg ben om de rekeningen te betalen ben ik zeker niet oud genoeg om de beslissingen te nemen.’¹¹